

Sygn. akt II Ka 157/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2022 r.

sprawy **A. R. (poprzednio P.), D. M., M. B.** oskarżonych z art. 158 § 1 kk

i K. K. oskarżonego z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 25 sierpnia 2021 r. sygn. akt II K 1474/19

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. O. i adw. P. Ś. po 516,60 złotych (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę z urzędu oskarżonych M. B. i K. K. sprawowaną w toku postępowania odwoławczego i w tej części zwalnia oskarżonych od ponoszenia wydatków stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od A. R. 185 złotych, od D. M. 225 złotych, od M. B. 225 złotych i od K. K. 185 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 157/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4.	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 11 sierpnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1474/19;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**# **na korzyść**

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Apelacja obrońcy A. R.:</u></p> <p>1) obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść tego orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., wyrażająca się dowolną, wybiórczą a nie swobodną oceną dowodów, przeprowadzoną wbrew zasadom doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania w tym poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> • pominięcie charakteru obrażeń A. R., znajdujących się na plecach co wskazuje na zdawanie mu obrażeń w sytuacji gdy był zwrócony tyłem do osoby która go atakowała, • całkowite pominięcie faktu utarty w czasie zajścia przez A. R. portfela oraz górnej części ubrania w postaci podkoszulka i bluzy (znalezionej na posesji pokrzywdzonych), co wskazuje na fakt, że A. R. był atakowany 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

i próbował się uwolnić od osób które go biły a co najmniej przytrzymały (skoro utracił część ubrania)

- niewłaściwą ocenę zeznań K. C., gdzie Sąd uznał ze świadek ten zeznał, ze oskarżeni „zaatakowali pierwsi”, tymczasem w protokole rozprawy z dnia 09.04.2021 świadek zeznała „Nie jestem w stanie określić kto kogo zaatakował”. W podobny sposób świadek zeznała w postępowaniu przygotowawczym, nie wskazując w żadnym miejscu na rozpoczęcie „bójki” przez oskarżonych, w tym A. R.;
- niewłaściwą ocenę zeznań J. J. (1), gdzie podobnie Sąd uznał ze świadek ten zeznał ze oskarżeni „zaatakowali pierwsi” tymczasem świadek nie zeznała nic na temat wiedzy o tym kto wszczął bójkę, a jedynie ze takowa trwała już gdy świadek wyszła na zewnątrz przed swój dom
- niewłaściwą ocenę zeznań pokrzywdzonych w tym zwłaszcza J. J. (2) który jest osobą niewiarygodną m.in. poprzez fakt mataczenia w sprawie. Wskazać bowiem należy, że J. J. (2) zeznawał pierwotnie że nie zna oskarżonych, następnie twierdził że zna z widzenia A. R. po czym zeznawał że pożyczał od niego pieniądze i dokonywał zwrotu tych pożyczek, a oprócz tego często przyjeżdżał do miejsca pracy A. R., a nadto posiadał do niego nr telefonu, na który obaj kierowali do siebie różne wiadomości; z drugiej

strony świadek M. J. wprost przyznał ze skłamał odnośnie znajomości z oskarżonym bo nie chciał wydać A. R. i przy tym nie wie, czy w czasie zdarzenia odepchnął czy uderzył A. R., a zatem umyślnie i wielokrotnie zatajali tak podstawowe informacje, co czyni pokrzywdzonych niewiarygodnymi a co Sąd zupełnie pominął; waloru wiarygodności nie sposób przyznać również w zakresie zeznań D. J. który stwierdził ze na „ posesji nie znaleziono niczego co nie jest nasze” co nie tylko nie współgra z dowodami rzeczowymi w postaci odzieży A. R. ale również wskazuje ze pałka teleskopowa (potencjalny przedmiot twardy) należał do pokrzywdzonych. Powyższe jest istotne gdyż prawdziwą wersję wydarzeń generalnie znają wyłącznie oskarżeni i bracia J.;

2) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na niewłaściwym przyjęciu, że oskarżony A. R. brał czynny udział w zarzucanych czynach związanych z bójką, tj. po uprzednim zaatakowaniu przez J. J. (2) (prawidłowo dokonane ustalenia przez Sąd) następnie A. R. bronił się i wyprowadzał ciosy, w sytuacji, gdy w materiałach sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów osobowych oraz rzeczowych przemawiających za powyższym wnioskiem;

3) Z ostrożności procesowej rażąca niewspółmierność orzeczonych wobec A. R. kar w stosunku do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, przy uwzględnieniu przebiegu zdarzenia, osób które

je zainicjowały oraz oceny postępowania pokrzywdzonych (ciągłe a nie incydentalne prowokowanie oskarżonych), co prowadzi do wniosku, że całokształt okoliczności przemawia za uznaniem, że kara wystarczająca byłaby kara ograniczenia wolności wymierzona poprzez zastosowanie art. 37 a k.k.

Apelacja obrońcy M. B.:

1) obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia - art. 7 KPK - poprzez dokonanie dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonych A. R. i D. M. i uznanie, że z ich treści wynika fakt, jakoby oskarżony M. B. brał czynny udział w zajściu w dniu 12 października 2015r. w miejscowości P. w sytuacji, gdy obaj oskarżeni posługiwali się w stosunku do oskarżonego jedynie pseudonimem (...) a także obaj zeznali, iż osoba o pseudonimie (...) była obecna w jednym z samochodów, które udały się na miejsce zdarzenia;

- co skutkowało błędnym ustaleniem, iż M. B. brał udział w pobiciu pokrzywdzonych w sytuacji, gdy z przeprowadzonych dowodów wynika co najwyżej fakt, iż mógł on znajdować się w jednym z samochodów udających się na miejsce zdarzenia;

2) obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia - art. 424 §1 KPK - poprzez niewskazanie w treści uzasadnienia, z jakich dowodów wynika ustalenie, iż M. B. brał udział w zdarzeniu z dn. 12 października 2015r., co uniemożliwia kontrolę instancyjną orzeczenia a tym samym narusza prawo oskarżonego do obrony;

Apelacja obrońcy K. K.:

1) naruszenie przepisów postępowania mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tj. art. 4, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez zupełnie dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jedynie na niekorzyść oskarżonego, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, przy jednoczesnym pominięciu w ustaleniach stanu faktycznego i ocenie materiału dowodowego istotnych dla sprawy okoliczności wynikających z wyjaśnień większości współoskarżonych oraz zeznań świadków w tym samych pokrzywdzonych z których to nie wynika ażeby oskarżony K. K. w ogóle uczestniczył w zarzucanym mu czynie. W konsekwencji doprowadziło to do błędnego ustalenia, iż oskarżony brał udział w pobiciu pokrzywdzonych i że jest winny zarzucanego mu czynu.

2) naruszenie przepisów postępowania mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tj. art. 4, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez zupełnie dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jedynie na niekorzyść oskarżonego, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegających na błędnym uznaniu, iż to oskarżeni zaatakowali pierwsi pokrzywdzonego uznając tym samym za niewiarygodne jedynie w tym zakresie wyjaśnienia D. M. i A. R. w sytuacji kiedy oskarżeni ci wyjaśnili, że to pokrzywdzony pierwszy zaatakował a pozostali współoskarżeni jedynie stanęli w jego obronie, W konsekwencji Sąd błędnie ustalił, że oskarżeni zaatakowali pokrzywdzonych i mając taki zamiar dokonali ich

pobicia, co doprowadziło do uznania ich za winnych zarzucanego mu czynu

3) rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary jednego roku pozbawienia wolności zamiast kary jednego roku ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej pracy na cele społeczne dla miasta S. w sytuacji kiedy pozostali współoskarżeni dołączyli do całego zajścia dopiero po pewnym czasie stając w obronie A. R. oraz w sytuacji kiedy pozostali współoskarżeni zostali skazani na kary z warunkowym zawieszeniem wykonania lub kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze.

Apelacja obrońcy D. M.:

1) mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, a mianowicie art. 2 § 2, 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego D. M., zeznań pokrzywdzonych D. J., M. J. i J. J. (2) oraz zeznań świadków K. C. i J. J. (1) (naocznych świadków zdarzenia) we wzajemnym ich powiązaniu - co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. M. (z których wynika, iż podczas zdarzenia opisanego w zarzucie aktu oskarżenia oskarżony przebywał w swoim samochodzie i nie brał udziału w pobiciu pokrzywdzonych);

2) mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez przez dowolne, błędne, nie znajdujące

	<p>oparcia w całokształcie zebranego materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony D. M. brał udział w pobiciu pokrzywdzonych (co w konsekwencji doprowadziło do skazania oskarżonego za popełnienie czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia), podczas gdy treść zebranego materiału dowodowego nie pozwalała na poczynienie powyższych ustaleń i wydanie wyroku skazującego wobec w/w oskarżonego;</p> <p>3) rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego D. M. wyrażająca się wymierzeniem mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda - podczas gdy podrzędna rola oskarżonego w zdarzeniu będącym przedmiotem niniejszej sprawy przemawiała za wymierzeniem oskarżonemu jedynie samoistnej kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda na podstawie art. 37 a k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu przypisanego oskarżonemu;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Stosownie do treści art. 423 § 1a kpk Sąd Okręgowy ograniczy sporządzenie niniejszego uzasadnienia, poprzestając na ustosunkowaniu się do zarzutów obrońcy A. R..</p>		

I tak, odwołując się do naczelných postulatów wspomnianej w zdaniu poprzedzającym apelacji w pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Odwoławczy nie powziął żadnych zastrzeżeń co do pierwszoinstancyjnej oceny dowodów. Organ procesowy procedował w sposób prawidłowy, poddając dogłębnej i kompleksowej analizie każde z ujawnionych w toku postępowania źródeł dowodowych, co doprowadziło do słusznych konkluzji w przedmiocie obdarzenia ich wiarą bądź odmówienia im tego przymiotu. Finalnie, ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie nie nosiły cech błędu, o jakim prawił skarżący. Sąd Rejonowy rzetelnie odtworzył stan faktyczny - stwierdzając tym samym sprawstwo wszystkich podsądnych, w tym również A. R..

Bez wątpienia, na kanwie przedmiotowej sprawy wyłoniły się dwie przeciwstawne konwencje zdarzeń, z których jedna pochodziła od pokrzywdzonych i wspierających ich świadków, zaś druga od tych oskarżonych, którzy zdecydowali się na składanie wyjaśnień. Z kolei, wystąpienie rozbieżności w treściach płynących z poszczególnych źródeł dowodowych - i to rozbieżności tak istotnych - zobligowało organ procesowy do podejścia z minimum zdwojoną ostrożnością do depozycji każdego z uczestników postępowania i przy dokonywaniu oceny dowodów utrzymania w polu widzenia, iż tych dzielił swego rodzaju konflikt, który swoje źródło miał już przed zdarzeniem stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania, zaś w jego skutek - siłą rzeczy - uległ dodatkowemu wzmożeniu. Co więcej - w zaistniałej sytuacji Sąd

Rejonowy winien podejść do każdej z przesłuchiowanych osób w sposób równy, a zatem nie dyskredytować ani też nie faworyzować płynących od niej treści i to tylko ze względu zajmowanego stanowiska procesowego. Kontrola instancyjna pozwoliła jednak na wyprowadzenie stwierdzenia, iż Sąd pierwszej instancji uczynił zadość swej powinności i sprostął tak nakreślonym wytycznym, pozostając bezstronnym i neutralnym - czego już de facto nie można powiedzieć o apelującym obrońcy. Ten ostatni bowiem najwyraźniej zatracił wskazany obiektywizm, dążąc i to za wszelką cenę a przy tym bez żadnych racjonalnych argumentów, do zdyskredytowania wartości dowodowej świadków zeznających na niekorzyść swojego klienta i na ślepo eksponując przy tym przedstawiony przezeń przebieg zdarzeń, choć tak naprawdę żaden inny dowód (poza wyjaśnieniami jednego z pozostałych współoskarżonych) absolutnie z nim nie współgrał. Wylansowany na łamach apelacji rzekomy tok zdarzeń uznać zatem należało za nic innego jak realizację przyjętej przez zainteresowanego linii obrony, mającej na celu obarczenie (początkowo całą, następnie zaś choćby częściową) odpowiedzialnością za zajście samych pokrzywdzonych.

W tym miejscu wyraźnie zatem podkreślić należy, że Instancja Odwoławcza nie powzięła żadnych wątpliwości, iż Sąd Rejonowy słusznie w pełni zawierzył pierwszej ze wskazanych w akapicie poprzedzającym grup świadków - czyli pokrzywdzonym oraz K. C. i J. J. (1), bowiem to właśnie relacje tych podmiotów były logiczne, konsekwentne i wzajemnie się

uzupełniały. Rzecz jasna, K. C. i J. J. (1) nie były w stanie podać pewnych detali dotyczących inkryminowanego zajścia z udziałem stron, jednakże biorąc pod uwagę jego dynamikę, charakter, tło sytuacyjne i towarzyszące wszystkim uczestnikom silne emocje, nie winno to dziwić. Co jednak determinujące to fakt, iż kobiety pozostawały zgodne co do istoty zdarzeń, jednoznacznie i konsekwentnie wskazywały kto był stroną czynną, a kto bierną i chociaż może nie posłużyły się przy tym bezpośrednimi sformułowaniami przytoczonymi przez autora apelacji to wydźwięk ich depozycji był jasny i wymowny. Wynikało z nich bowiem, że to oskarżeni z dość ofensywnym nastawieniem zjawili się na posesji rodziny J., poszukując jednego z braci, po czym gdy ten wrócił do domu – wspólnie, po uprzednim zawarciu porozumienia, zaatakowali go, a gdy na pomoc przyszli pozostali pokrzywdzeni – rzucili się również na nich. Tak opisany przez świadków schemat zdarzeń przy tym w całości pokrył się z jednokierunkowymi zeznaniami samych ofiar, wzmacniając ich wartość procesową. W tej sytuacji, wywody apelacji w tym zakresie raczej winno się poczytywać w kategoriach małostkowości, aniżeli rzeczywistych zastrzeżeń.

Pozostając poniekąd w tym temacie, wobec dalszych obiekcji leżących po stronie skarżącego, dodać jedynie należy, iż istotnie zeznania J. J. (2) składane przezeń na kolejnych etapach postępowania nie pozostawały jednolite co do kontekstu sytuacyjnego zajścia stanowiącego jego przedmiot. Jak dostrzegł obrońca oskarżonego A. R., ten bowiem pierwotnie powoływał się na nieznajomość

z napastnikami, by następnie przyznać, że zna jednego z nich i nawet zaciągnął u niego pożyczkę, która stała się zalążkiem zdarzeń z dnia 12 października 2015 roku. Niewątpliwie, w ten sposób J. J. (2) dążył do przedstawienia swojej osoby w nieco korzystniejszym świetle niż malowała się ona w rzeczywistości, jednakże fakt ten nie mógł nad wyraz ujemnie wpływać na całość złożonych przezeń depozycji i być przy tym górnolotnie nazywanym mataczeniem w sprawie. Co do jej istoty, tj. zainicjowania zdarzenia i jego przebiegu pozostawał on bowiem od samego początku konsekwentny, zaś powielane przez niego przekonania poparte zostały innymi obiektywnymi i wiarygodnymi dowodami. Z tego względu, dość lakoniczne i puste w swojej wymowie rozważania autora apelacji nie mogły zostać zaaprobowane przez Sąd Okręgowy.

Mało tego - za brakiem winy oskarżonego A. R. nie mógł nadto przemówić fakt, jakoby rzekomo ujawnione na jego ciele, dosyć enigmatycznie opisane przez skarżącego, ślady miały wskazywać na atak na jego osobę dokonany przez innych napastników, jakimi w domyśle mieliby być pokrzywdzeni, bądź chociażby jeden z nich. Tutaj, przede wszystkim wskazać należy, iż podmiotem władnym do różnicowania charakteru pewnych obrażeń ciała zaistniałych u uczestnika procesu karnego każdorazowo jest powołany przez organy prowadzące dane postępowanie biegły stosownej specjalizacji posiadający szeroką wiedzę w opiniowanej dziedzinie oraz adekwatne doświadczenie zawodowe. A contrario, wnioski w tym przedmiocie pochodzące

od niewątpliwie zainteresowanej określonym werdyktem strony procesowej z oczywistych względów w żadnym razie nie mogą znaleźć uznania w oczach Sądu ferującego rozstrzygnięcie sprawy. Tymczasem, z wydanej w sprawie opinii biegłego wyraźnie wynikało, iż wskutek zdarzenia z dnia 12 października 2015 roku A. R. nie doznał żadnych obrażeń ciała w rozumieniu medycznym. Konkluzje specjalisty w sposób dosadny zatem obaliły wykreowaną przez oskarżonego, a następnie przywołaną w treści apelacji, wersję zdarzeń. Z kolei, wobec faktu, iż organ sądowy odniósł się do tej kwestii chociażby na łamach pisemnych motywów do zaskarżonego orzeczenia, niezwykle trudno przyznać rację skarżącemu obrońcy, jakoby okoliczności te zostały pominięte w toku pierwszoinstancyjnego postępowania.

W sposób podobny należy się przy tym ustosunkować do dalszych przekonań apelującego, jakoby Sąd pierwszej instancji pominął fakt, iż jego klient podczas inkryminowanego incydentu stracił portfel i odzież wierzchnią. Przyjmując nawet, iż rzeczywiście okoliczności takie miały miejsce, stwierdzić winno się, iż nie miałyby one znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowego procesu, a już z całą pewnością nie mogłyby przemówić za brakiem możliwości uznania sprawstwa A. R.. Ten bowiem przecież równie dobrze mógłby utracić rzeczony mienie zarówno wskutek zainicjowanego przez siebie pobicia innej osoby, jak też w przebiegu podobnych scen, w których to on miałby być ofiara.

Reasumując całość niniejszych wywodów stwierdzić należy, iż

<p>Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego, stąd ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie nie mogły nosić cech błędu (zarzuty te łączy wzajemna korelacja). Skarżący w wywiedzionej apelacji w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości, jakie podniósł w jej petitum, które skutkowałyby uwzględnieniem przedstawionych zarzutów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego A. R. o uniewinnienie oskarżonego w całości od zarzucanego czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p><u>Apelacja obrońcy A. R.:</u> Z ostrożności procesowej rażąca niewspółmierność orzeczonych wobec A. R. kar w stosunku do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, przy uwzględnieniu przebiegu zdarzenia, osób które je zainicjowały oraz oceny postępowania pokrzywdzonych (ciągłe a nie incydentalne prowokowanie oskarżonych), co</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	prowadzi do wniosku, ze całokształt okoliczności przemawia za uznaniem, za karę wystarczającą byłaby kara ograniczenia wolności wymierzona poprzez zastosowanie art. 37 a k.k.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut alternatywnie sformułowany przez obrońcę oskarżonego okazał się niezasadny.</p> <p>Tytułem wstępu do niniejszych rozważań wskazać należy, iż przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko zainteresowanej strony procesowej, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.</p> <p>Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy w pierwszej kolejności nadmienić należy, iż w ocenie Sądu Odwoławczego</p>		

nie sposób podzielić przekonań apelacji, jakoby karę zasądzoną A. R. cechowała rażąca niewspółmierność. Wszak, wymierzając oskarżonemu rzeczoną karę Sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie dyrektywy, płynące z treści art. 53 kk, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące osoby sprawcy, a także właściwie zważył stopień jego winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Zasądzona kara jest jednocześnie odpowiednia do tego, by podziałać na oskarżonego powstrzymująco i uświadomić mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za kolejne naruszenie porządku prawnego. Nadto, jest to kara sprawiedliwa, która zachowuje właściwe proporcje pomiędzy funkcją represyjną i wychowawczą, a w szczególności winna przyczynić się do uświadomienia oskarżonemu naganności prezentowanych przezeń zachowań oraz uczynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości dowodząc braku bezkarności dla tego typu incydentów.

Wprawdzie, każdorazowo Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary, a zatem również te o charakterze szczególnym, do których zalicza się przywołana przez skarżącego regulacja określana mianem prymatu kar wolnościowych, bowiem istotnie omawiany przepis stanowi, iż w sytuacji, gdy ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, Sąd może zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt

1 lub 4, jednakże analizując tę materię nie należy tracić z pola widzenia, iż rzeczona instytucja ma charakter wyjątkowy, a jej istotę stanowi pozbawione wątpliwości uznanie, że w danej sprawie kary o charakterze nieizolacyjnym stanowią wystarczającą dolegliwość dla sprawcy, którego nie trzeba - choćby warunkowo - izolować od społeczeństwa. A contrario, przez powyższe rozumieć należy, iż w sytuacji, gdy kara grzywny lub kara ograniczenia wolności z jakichś względów nie spełniłaby zapobiegawczych i wychowawczych celów kary, Sąd mając na uwadze wszystkie okoliczności wymienione w art. 53 kk winien wymierzyć sprawcy karę pozbawienia wolności.

Tymczasem, zgodzić należy się z Sądem niższego rzędu stojącym na stanowisku, iż wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość przypisanego mu czynu były na tyle znaczne, iż zaistniała konieczność wymierzenia mu kary pozbawienia wolności. Prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego co do konieczności zastosowania względem oskarżonego kary izolacyjnej nie zdołały podważyć przekonania apelacji, jakoby organ ferujący zaskarżone rozstrzygnięcie nadał nadmierną rangę okolicznościom obciążającym A. R., w zamian za zbagatelizowanie tych rzekomo wpływających na jego korzyść. W istocie jednak to nie Sąd Rejonowy a sam skarżący wykazał się brakiem obiektywizmu i usilnie próbował pewne okoliczności zdarzenia interpretować z zyskiem dla podsądnego, choć w rzeczywistości ich wydźwięk był zupełnie odmienny. To właśnie w tym celu, apelujący po raz kolejny podjął jałową próbę wykazania,

jakoby pokrzywdzeni choć w jakimś zakresie przyczynili się do powstania całego zajścia, co miałyby z kolei umniejszać winę A. R.. Twierdzenia tego pokroju zostały jednak w sposób wyraźny obalone, stąd nie wymagają szerszego omówienia w tym miejscu.

W tej sytuacji, stwierdzić należy, że wyrażone w treści ewentualnego wniosku obrońcy oskarżonego rozstrzygnięcie powodowałoby stan rażącej łagodności sankcji karnej, nie stanowiłoby dla oskarżonego realnej dolegliwości, a w zamian umocniłoby jedynie przekonanie, iż w zasadzie pozostaje bezkarny. Poza tym, zaproponowane rozwiązanie również w powszechnym, społecznym odbiorze z pewnością budziłoby kontrowersje i nieufność obywateli wobec organów wymiaru sprawiedliwości.

Wniosek

Wniosek obrońcy oskarżonego A. R. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez po przez wymierzenie oskarżonemu za przypisane czyny kary ograniczenia wolności na podstawie art. 37 a k.k. tj. kary 10 miesięcy ograniczenia wolności;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

1.	
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 11 sierpnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1474/19;	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięzłe o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	<p>Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 2 Prawo o adwokaturze i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019, poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. O. i adw. P. Ś. po 516,60 zł (w tym 96,60 zł VAT) za obronę oskarżonych M. B. i K. K. sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk, uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonych od ich zapłaty.</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. B.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 25 sierpnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1474/19 – w części dotyczącej M. B.

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. R.;
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 25 sierpnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn.

	akt II K 1474/19 – w części dotyczącej A. R.;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	<i>mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. K.;

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 25 sierpnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1474/19 – w części dotyczącej K. K.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
-------------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	4.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 25 sierpnia 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1474/19 – w części dotyczącej D. M.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana